

hageligheder. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har ganske Ret i denne Betragtning. Den allerstørste Del af den engelske Indkomststat — det er rigtigt, at den hviler paa Selvangivelse. Af den engelske Indkomststats Afdelinger er det egentlig kun om en, nemlig den Del, som hviler paa Rente og Dividende, at der ikke finder Selvangivelse Sted. Ogsaa en anden Del, nemlig den sidste Afdeling, Arbejdslønskatten, er delvis fritagen for Selvangivelse, men alle de andre hvile paa Selvangivelse, og særlig gælder det om den Del af Skatten, som nærmest maa sammenlignes med den Indkomststat, her er Tale om, nemlig den, der hviler paa alle de forskellige Erhverv, paa Handel og paa Haandværk, de saakaldte liberale Erhverv, hele den store Del af den engelske Indkomststat, som indbringer lige saa meget som alle de andre Dele til sammen. Den hviler paa Selvangivelse og paa tvungen Selvangivelse. Skattemyndighederne have f. Eks. Ret til at undersøge Folks Bøger. Der er i Virkeligheden lige saa vel Bøsefiggeri, som det ærede Medlem udtrykte sig, som der vilde kunne blive Tale om efter denne Lov. Man fremtvinger Ungigvelsen ved forholdsvis haarde Straffe og ikke ubetydelige Bøder og lægger tilmed dertil det tredobbelte af Skattens Beløb. Jeg tror derfor at naar det ærede Medlem saa stærkt anbefalede Indkomstilbeholdningen, kan han til Grund derfor kun anføre den ene Ting, at man der deler Bøsefiggeriet, idet man ser efter, hvad en Mand har i flere forskellige Bøser. Man kigger i og for sig efter det samme.

Det ærede Medlem kom saa ind paa Spørgsmaalet om Skatteskalaen, og det samme have forskellige ærede Medlemmer været inde paa. Jeg nægter nu ikke, at jeg ligesom det ærede Medlem for Møen (Bossen) ikke vilde have fundet det saa overvættets revolutionært af den høje Regering, om den havde foreslaet en svag Stigning af Skatteskalaen, en svag Progression, som man kalder det. Det er ikke andet, end hvad der har været foreslaet tidligere her, idet der fra Venstres Side har været foreslaet en Stigning fra 1 pCt. til 2 pCt., og ikke andet end, hvad der har været indført i Preussen, der dog ikke er særlig udraabt for revolutionær Lovgivning. Der har man en Stigning fra $\frac{3}{4}$ pCt. til 4 pCt. Man har en lignende Progression andre Steder, i Østerrig, i forskellige tyske Stater og i forskellige sveitsiske Kantonner. Det er et Princip, der anvendes ogsaa i Stater med udpræget konservativt Præg. Det forekommer mig,

at Regeringen ikke havde behøvet at holde sig saa ængstelig tilbage fra dette, som den har gjort. Den har valgt en synkende Skala, det saakaldte degressive System. Jeg indrømmer her straks, at dette System har en betydelig Fordel fremfor det andet derved, at man ikke har disse Spring. I den preussiske Skat er der bestandig Spring. Naar man er kommen over en vis Statteindtægt, springer man op til en helt ny Procent, og saa bliver der en Kamp om at være under denne Skattesats. Det er uheldigt. Her er Skalaen ganske jævn og glidende. Men Fejlen er aldeles indlysende den, at dette faste Skattefradrag faar kun virkelig praktisk Betydning for de mindre Indtægters Bedkommende, det bliver aldeles forsvindende jmaat, saa snart vi komme op til de højere Indtægter. Saa snart vi endogaa komme op til saadanne Indtægter som 6, 7, 8 å 10,000 Kr., hvad der jo endnu ikke er over Middelfstands Indtægter, f. Eks. her i Kjøbenhavn, har det i Virkeligheden meget ringe Betydning. Derimod indrømmer jeg, at det virker endog stærkere for de smaa Indtægters Bedkommende. Det er klart, at Forskellen paa Skatteansættelsen bliver betydelig stærkere udpræget ved dette System for de Indtægter, som bevæge sig mellem 1,000 og 2,000 Kr., end det f. Eks. gør efter det preussiske System. Alt i alt vil jeg altsaa foretrække det progressive System med en svag Stigning. Men jeg indrømmer — og det have vi ogsaa her i Salen haft Beviser paa — at Regeringen med hele denne Skatteplan staar over for saa store Vanstieligheder, og at den kan vente sig saa skarp Modstand, ikke blot fra enkelte Sider, men fra forskellige Sider, at den derfor har været naturlig opfordret til at handle med megen Forsigtighed. Jeg har imidlertid ikke villet tilbageholde, hvorledes jeg stiller mig til denne Sag. Men selv om man nu vilde blive ved den saakaldte synkende Skala, kunde man muligvis indrette den paa en anden Maade, end det her er gjort, og der kan jeg være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, naar han navnlig henstillede, at der skulde indtræde et stærkere Fradrag efter Antallet af de forsørgede i Familien, ikke blot efter Antallet af Børn, men ogsaa efter Antallet af Forældre, Sødsfende og nærmeste Slægt, som ere uarbejdsdygtige og ere under Forsørgelse. Det forekommer mig, som sagt, at man nok kunde gaa noget videre, end Regeringen her har gjort ved simpelthen at holde sig til 3 Børn som Maksimum, og ved kun at anerkende Børn under 15 Aar som uforsørgede. I Norge har man gjort dette Skridt fuldt ud, idet